

PHẦN 6

Tôi hiểu... Còn anh thì sao? Lý Hoa Thành, vì sao anh không cần em nữa... vì sao? Vì sao anh không cần em nữa?

Vừa buông tay, chiếc xe đã bay đi, tôi cũng bay thành lớp lớp cánh hoa cúc hoạ mi tan tác.

Nước mắt, máu rải trên đường Trung Chính...

Tôi lại không chết... mở mắt ra, giường đệm trắng toát, mùi thuốc ảm đạm.

Ngồi bên tôi, gương mặt tiều tụy, không phải Lý Hoa Thành, mà lại là Âu Cảnh Dịch... Hắn nói, tôi đã hôn mê ba ngày, hắn đã gọi điện cho Lý Hoa Thành, bảo đại ca về ngay.

Người về ngay... còn trái tim có về không?

Bông cúc nhỏ, đại ca về dưới nhà!” Âu Cảnh Dịch chạy vào, nhìn tôi.

“Không muốn gặp, bảo anh ta tôi đã ngủ rồi...” Nhắm mắt, không muốn nhìn lại gương mặt đã làm tôi tương tư yêu thương, lại làm tôi đốn đau.

Âu Cảnh Dịch không nói gì, lặng lẽ khép cửa lại, cách khe cửa khép hờ, tôi nghe thấy tiếng Lý Hoa Thành thở hổn hển.

“Cô ấy đâu, Bông cúc nhỏ đâu?”

Âu Cảnh Dịch giữ anh ta lại, mặt bất bình “Ngủ rồi, đừng có vào!”

Lý Hoa Thành mặc kệ Âu Cảnh Dịch ngăn cản, bước tới định mở toang cửa, Âu Cảnh Dịch thuận tay đâm một quyền lên cằm anh.

“Đồ khốn nạn! Tại sao mày lại đối xử với cô ấy như thế?” Nói xong, giáng thêm một cú đấm nữa.

Tôi không nghe thấy tiếng Âu Cảnh Dịch, tôi nghĩ, chắc Lý Hoa Thành không đánh trả.

Anh nhú mày, lau vết máu ở khoé miệng. “Cho tao vào xem cô ấy.”

“Mày không xứng đáng! Hồi đầu thì lời cô ấy về đây, giờ lại vứt cô ấy đi, mày có phải là thằng đàn ông không?” Âu Cảnh Dịch gào lên.

Tôi nghe thấy Lý Hoa Thành lại hự lên một tiếng, tôi lo lắng quá, ngồi dậy, gọi yếu ớt.

“Âu Cảnh Dịch, đừng đánh nữa... Đừng đánh anh ấy nữa!” Đau, chắc chắn rất đau.

Cửa mở, Lý Hoa Thành lách thếch đi đến bên tôi, tôi mở mắt nhìn mồm miệng anh sung vù...

Những cảm giác đắng, chua xót, yêu, hận xáo trộn, không biết cảm giác nào mạnh hơn...

Tình yêu, lẽ nào khó khăn và đắng đót vậy ư?... Vì sao, tình yêu làm chúng ta chất chồng vết thương?

Một tuần sau, tôi ra viện.

Lý Hoa Thành lái xe chở tôi về “nhà” chúng tôi.

Tôi ngồi trên sofa, đầu còn quấn băng, lạnh lùng nhìn anh ta rót ly nước nóng cho tôi.

“Tôi đã gặp con bé đó...” Vấn đề, vẫn phải giải quyết thôi...

Người Lý Hoa Thành cứng lại, quay nhìn, hồi hận và khổ sở vẽ lên trong mắt anh.

“Anh yêu nó chứ? Nếu thích thì, mang nó về đây... dù sao cũng là đứa con gái trong sạch.”

Tôi nhắm mắt, không muốn nhìn mắt anh nữa, sợ rằng nếu nhìn, nước mắt sẽ lại chảy ra...

Anh trầm ngâm hồi lâu “Vì sao lại nói thế? Em không giận?”

Anh bước đến trước tôi, đứng cúi nhìn tôi từ trên cao, tôi còn biết làm gì đây... khóc gào, làm mình làm mây, rồi treo cổ tự vẫn?

“Em không muốn trở thành gánh nặng cho anh, nếu anh thích, anh cứ đi.”

“Vì sao? Vì sao em trở nên thờ ơ như thế?” Anh vứt cốc nước trên tay đi, quỳ xuống, gào lên giận dữ.

Vì sao? Vì sao? Hỏi thật hay. Tôi thì vì sao ư?

Tôi không kìm giữ được sự giận dữ trong lòng mình nữa, tôi đứng dậy, kéo tóc, rít lên sắc nhọn:

“Vì sao? Tôi vì sao á? Tôi vì sao mà lại để tôi trở nên như thế này?”

“Tôi vì sao nhuộm tóc, tôi vì sao đục mười mấy cái lỗ trên tai? Tôi lại vì sao mà ăn mặc cho tôi thành hình người này?”

Tôi đầm đìa nước mắt, đau đớn hét lên: “Tôi là vì anh đấy, Lý Hoa Thành, anh hiểu chưa? Vì, Anh, Đấy?”

“Vì tôi yêu anh, quá yêu anh, không muốn trở thành gánh nặng cho anh... không muốn một mình anh gánh vác trách nhiệm... không muốn làm anh mệt mỏi...”

Mềm nhũn người, tôi quỳ sụp xuống đất, khóc lóc, để bao nhiêu nước mắt, sợ hãi, bất bình của từng ấy năm trút xuống trả cho anh.

Lý Hoa Thành quỳ trước mặt tôi, gương mặt trống rỗng, rất lâu, anh đột nhiên gào lên một tiếng, đâm thật mạnh vào tường.

“Anh không hề yêu nó một tí nào, anh chỉ nhớ em... Bông cúc nhỏ, anh nhìn nó, anh tiếc nhớ em năm đó...”

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy nước mắt của Thành đang chảy “Anh... rất nhớ... rất nhớ tiếc... em của hồi đó...”

Anh bắt lực ôm đầu, đau đớn khóc.

“Chính là anh đã hại em... anh lại... không dám đối mặt với... anh chỉ chạy trốn, càng chạy trốn càng bế tắc...”

Đám xuống nền nhà, như một con mãnh thú điên cuồng, gào thét không ngừng.

Tôi khóc, chứng kiến sự bất lực của Lý Hoa Thành... Anh ta cũng có lúc phải khóc.

Tôi... cũng lẽ nào không tiếc nhớ... ngày đó, đóa cúc đơn sơ ban đầu thánh thiện?

Tôi ôm lấy Thành, nước mắt anh ướt áo tôi, nước mắt tôi rơi lên ngực anh....

Tôi biết, chúng tôi đã từng đổ máu cùng nhau, máu chúng tôi đổ xuống quyện lẫn nhau, không phân chia.

Giờ đây mới biết, hoá ra không chỉ máu, lệ của chúng tôi cũng đan nhau, cũng trộn vào nhau.

Và cũng buồn bực đến thế kết vào nhau, “người đã giang hồ, thân nào còn là của mình đâu” (Nhân tại giang hồ, Thân bất do kỷ)

Tôi nghĩ, tôi và anh, đêm nay đã cảm nhận được câu nói được khắc bằng máu và nước mắt đó, biết làm sao khác được, người thì đã giang hồ, nên ta nào còn thuộc về ta...

Bông cúc nhỏ, đi, đi! Âu Cảnh Dịch, đưa cô ấy đi!” Lý Hoa Thành trở một dao, chặn cho tôi cú chí mạng.

“Đừng, đừng, Lý Hoa Thành, anh đừng bỏ em...” Tôi dẫy dụa, Âu Cảnh Dịch cõng tôi lên, mang theo cả máu, vượt ra ngoài cửa.

“Âu Cảnh Dịch, bỏ tao xuống! Hoa Thành, Hoa Thành đang ở trong, ở trong kia.”

Tôi điên khùng đá, gào, nhưng chỉ có thể đứng nhìn đám người, bóng dao loang loáng bao vây quanh Lý Hoa Thành.

“Lý, Hoa, Thành”

Tiếng thê thiết từ miệng tôi, Lý Hoa Thành nhìn tôi một giây, thân người ngã xuống, máu xối xả.

“Đại ca!” Âu Cảnh Dịch ngoái lại, gào lên giận dữ, nhưng chỉ biết kéo tôi, chạy, trốn, bạt mạng tháo thân...

“Dịch!” ngoài cửa, Hải Hồ dẫn theo một toán người chạy tới, đỡ lấy Âu Cảnh Dịch đang loạng choạng.

“Đại ca... bên trong... Đi mau.” Hấn ngã sấp, nhưng vẫn không quên lấy thân che lên tôi.

“Đại ca!!!” Hải Hồ rút con dao bỏ dưa hấu ra, mắt vẫn đỏ xông vào trong, tôi đẩy Âu Cảnh Dịch ra, kéo thẳng Béo.

“Mày trông nó!” Cướp lấy con dao rựa của nó, tôi chạy bổ vào.

Lý Hoa Thành! Anh không được phép chết... Có nghe không? Không, được, chết... Anh là sinh mệnh của em. Không nhớ à? Sinh mệnh của em...

Tôi gạt được người chặn đường, giữa biển máu tìm Lý Hoa Thành...

Nước mắt rớt xuống, tôi thấy Lý Hoa Thành nằm gục giữa vũng máu... Tôi vực anh dậy, ôm lấy anh gào lên.

“Không cho anh chết! Không cho, không cho! Có nghe thấy không hả?”

Tôi cõng anh lên, Hải Hồ chặn cho chúng tôi. “Chị Hai, đi mau”

Tôi cõng Lý Hoa Thành lên, nghiêng rặng, từng bước từng bước cõng anh đi qua địa ngục nhân gian.

“Lý Hoa Thành, nghe chưa hả?... Anh không được chết...”

Tiếng tôi không giấu được đang run rẩy, nước mắt chảy ra điên loạn.

“Bông... cúc...nhỏ, xin lỗi... anh vẫn... luôn... yêu em... yêu em... yêu em...”

Anh lấp bắp, giọng nói vẫn mềm như thế, mềm tới mức đứt ruột đứt gan.

“Lý Hoa Thành, anh còn nợ em một mạng sống! Quên à, sáu năm trước, anh bảo anh nợ em một mạng sống... Mạng anh là của em, không cho anh chết! Không cho!”

Tôi đau đớn gào lên, hy vọng có thể gào cho anh tỉnh lại, gọi lại được sinh mệnh.

Va một cái, tôi ngã nhào trên nền nhà, tôi khốn khổ ôm chặt lấy Lý Hoa Thành, anh mở to mắt, mặt lộ ra một vẻ cười đìem đạm.

“Thôi để kiếp sau... anh trả mạng sống... cho em...” Tay anh vẽ qua mặt tôi, nhẹ bỗng. Tôi cuống cuống hôn anh, nhưng không còn cảm thấy được một chút hơi ấm nào... không hơi ấm...

“A...” kiếp sau, tôi không cần kiếp sau...

Lý Hoa Thành... kiếp này anh còn chưa đi cùng tôi đến lúc cuối cùng, vẫn còn chưa, chưa hề...

Những giọt mưa như cánh hoa rơi, phiêu linh... những cánh hoa cúc... theo gió... tôi lặng lẽ đứng yên.

Đề mưa, đề hoa rơi, thấm đẫm toàn thân tôi, một tấm áo khoác choàng lên tôi, rèm mi nhìn lên, trống rỗng nhìn người bên cạnh.

“Bông cúc nhỏ, mưa càng to hơn rồi, đi thôi.” Âu Cảnh Dịch giương ô, che mưa cho tôi, thương xót nói.

“Tôi muốn... ở bên anh ấy thêm một chút...” Tôi nhìn bia mộ, nước mắt đã khóc cạn từ lâu, đã rơi cạn từ lâu.

“Bông cúc nhỏ, em thế này, đại ca sẽ không yên lòng đâu.” Âu Cảnh Dịch bỗng nhiên ôm lấy tôi, tôi không phản đối để hắn ôm tôi vào lòng...

“Trước đại ca, tôi tự hỏi lòng tôi thấy không có gì phải xấu hổ... Bông cúc nhỏ, đại ca đã đi rồi... những ngày sau này em phải tự lo liệu.”

Tôi nhìn Âu Cảnh Dịch, mắt có cái nhìn ấm áp, đột nhiên phút giây ấy, tôi tưởng đó là cái nhìn của Thành...

“Bông cúc nhỏ, đi theo anh đi... Anh sẽ chăm sóc em thay cho đại ca.” Anh ta ôm tôi thật chặt, nói quả quyết.

“Em có biết vì sao anh không bao giờ gọi em là chị Hai không? Vì...anh luôn luôn yêu em, anh không muốn thừa nhận em là chị Hai...”

Tôi đẩy anh ta ra, lắc đầu. “Cảm ơn, tôi không thể.”

“Nhưng... em đang có thai, một người làm sao nuôi được một đứa bé?” Anh ta không ôm tôi, chỉ đến gần, giương ô che mưa cho tôi.

“Âu Cảnh Dịch... anh có biết vì sao tôi bước chân vào chốn bụi bặm này không?” Tôi xoa lên bụng, nói lặng lẽ.

“Vì Lý Hoa Thành... chỉ vì anh ấy, tôi bỏ nhà đi, tôi bỏ học, tôi làm tôi truy lạc... giờ đây anh ấy đi rồi...tôi cũng chả còn gì lưu luyến ở nơi đây”.

Tôi trút hơi thở dài “Sáu năm rồi, tôi đã mệt mỏi rồi. Cảnh Dịch, tôi muốn về nhà rồi...”

“Về nhà? Nhưng em...”

“Cảnh Dịch, quen biết anh thật là tốt, cho dù là ai, tôi cũng không bao giờ hối hận vì đã quen họ. Nhưng bây giờ tôi thật sự muốn quay về nhà, thật sự muốn về...”

Mệt rồi, thật thế, đã mỏi rồi...

“Về sau không nên gặp lại nhau nữa... Nếu anh coi tôi là bạn, hãy hứa với tôi? Đứa bé, tự tôi chăm sóc nó được...”

Ấu Cảnh Dịch có một cái nhìn đau khổ, nắm chặt tay tôi.

“Tôi sẽ không đi tìm em, thế còn người khác? Em không trốn được đâu.... Em cần có người bảo vệ em, như đại ca ngày xưa bảo vệ em...” Anh ta lắc đầu vội vã, nói gấp gáp.

“Tôi sẽ rời Đài Loan... Chờ thời gian trôi qua rồi tôi sẽ quay lại...”

“Bông cúc nhỏ” Anh ta định nói lại thôi.

“Ấu Cảnh Dịch, nếu anh yêu tôi, xin hãy cho tôi được tròn vẹn như ý nguyện.” Tôi ngẩng đầu, khẩn cầu.

“Tôi... tôi.. tôi hứa, sẽ không đi tìm em...” Anh ta cắn răng, khổ sở nói.

Xin lỗi Ấu Cảnh Dịch, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của tôi... chỉ vì không còn Lý Hoa Thành nữa, thì tôi không còn gì tha thiết nữa...

Thiếu anh, ai sẽ đi cùng tôi dọc cuộc đời?

“Tôi tiễn em về...”

“Không cần đâu, ngày đầu tiên tôi đã tới thế nào, giờ tôi sẽ đi như thế...” Tôi u buồn nhìn lại bia mộ Lý Hoa Thành, ngắt lấy một đoá cúc, đặt vào tay Ấu Cảnh Dịch.

“Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt sáu năm nay... tôi sẽ không quên...”

“Ấu Cảnh Dịch... cẩn thận nhé... đừng để... như Lý Hoa Thành... có cơ hội thì hoàn lương đi.”

Tôi chậm chậm bước đi, quyết định rời xa sáu năm ân oán, rời xa sáu năm yêu hận tình sầu... rời xa gió mưa.

Ấu Cảnh Dịch nắm chặt đoá cúc, nhìn theo tiễn tôi, trong mắt có lệ, lẩm bẩm nói.

“Hoàn lương... còn cơ hội không? Còn cơ hội không?”

Người đã trên giang hồ, thân đâu thuộc về mình nữa.

Tôi đã bút thân ra được, rời được giang hồ.

Nhưng... đó là được đánh đổi bởi máu và nước mắt của tôi và sinh mệnh của người tôi yêu... có đáng không? Có đáng không? Ai hãy nói cho tôi biết...

Gió thổi tới, cúc hoa bay phiến phiến... lạc trên cành nào, trên mộ... lạc trên cõi tim ai, hoá thành nước mắt ai...

Hết